

פרשת "פנחס"

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	הזמנים ליום שבת "אור החיים"
21:19	20:23	19:12	ירושלים
21:16	20:21	19:30	ת"א
21:20	20:24	19:33	חיפה
21:16	20:21	19:30	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

בסוף הפרשה הקודמת מסופר על פינחס שקינא לכבוד שמיים ולקח רמח בידו ודקר את זמרי בן סלוא וכזבי בת צור על המעשה שעשו. וכפי שפותחת פרשת השבוע "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם" המעשה של פינחס וקנאתו לכבוד ה' הם שגרמו שבורא עולם יפסיק לכעוס על עם ישראל ותיעצר המגפה. והינה אפשר להקשות קושיה חזקה ביותר. כתוב בילקוט שמעוני פרשת פנחס, כי פנחס הוא אליהו הנביא. אנו רואים שאליהו הנביא גם היה קנאי לה', כמו שנאמר "קנא קנאתי לה'... כי עזבו בריתך בני ישראל" רואים גם פה קנאה לכבוד ה' שכואב לאליהו הנביא והוא אומר לה' "קנא קנאתי לה'". נשאלת השאלה, מדוע פנחס בעבור קנאתו, קיבל שכר, ואילו אליהו בעבור קנאתו לה' כביכול קיבל עונש, והקפיד עליו ה' יתברך, וירד ממעמדו ונתמנה במקומו אלישע להיות נביא? באמת קושיה גדולה ביותר. אלא אפשר לומר, יש הבדל בין הקנאה של פנחס לבין הקנאה של אליהו, קינאתו של פנחס הביאה לעצירת המגיפה, לכן היא היתה לטובת עם ישראל. ואילו קינאתו של אליהו, לא היתה לטובת עם ישראל. ועל מה שאמר אליהו נאמר במדרש רבה שיר השירים: "אין הקדוש ברוך הוא רוצה במי שאומר דלטוריא (לשון הרע) על ישראל." ועל כן הקנאה של פנחס והקנאה של אליהו היתה שונה, פנחס קינא ועשה מעשה לכבוד ה' מבלי לקטרג ואילו אליהו קיטרג בלשון על ישראל.

ידוע שלכל ברית מילה מגיע אליהו הנביא. וזה עונש על כך שקיטרג על עם ישראל. ושואל הארי הקדוש, איזה עונש זה? זה לא עונש, זה מצוה גדולה להיות בברית מילה, שהרי כתוב בגמרא במסכת פסחים "כל הנהנה מסעודת ברית מילה ניצול מדינה של גיהנום". ואיך זה עונש שצריך להיות בכל ברית מילה? אלא עונה הארי הקדוש חידוש עצום ביותר. אליהו הנביא ברגע שהוא מגיע לברית מילה ויורד למטה לעולם הזה, הוא מפסיד מהחידושים משיבה של מעלה, כי לפעמים באמצע החידוש, הוא צריך לרדת להשתתף בברית. וכך ילמד כל אדם, לפעמים באמצע שיעור תורה או לפני שיעור תורה "זוכה" האדם להזדמנות חגיגית לעשות מצווה אחרת, אך זה עצת היצר הרע, להוריד אותו מללכת לשיעור תורה ולשכנע אותו שהוא עושה מצווה אחרת במקום. וצריך להיזהר מזה מאוד, וכפי שכתוב בתפילת שחרית ואנו אומרים זאת כל בוקר "אלו דברים שאדם עושה אותם ואוכל מפירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, ואלו הן" כיבוד אב ואם, וגמילות חסדים, וביקור חולים, והכנסת אורחים והשכמת בית הכנסת והבאת שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו ותלמוד תורה כנגד כולם.

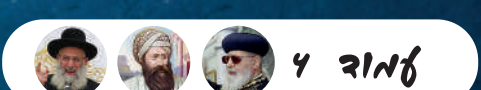
עזרה וסיוע לבית כנסת: אם אתם מכירים בית כנסת שמחליפים בה את הכיסאות לחדשים ואין להם צורך

בכיסאות הישנים, או אם אתם מעוניינים לתרום לבית כנסת כיסאות, אנא חייגו למס' 0523458725.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אורלי בת סעידה	נוריה בת נעימה	קוקב בת אביגיל	אינס בת מרים	חדווה בת מסעודה	ציפורה בת רבקה	שרה בת זילפה	שרה בת חנינה	חנה בת זוהרה	חנינה בן מסעודה
גרשון בן רחמה	אהרון בן חזלה	חי בן ירדנה	חנניה בן אסתר	יהושוע בן תמו	נתנאל בן אורלי	ישראל בן נרה	יעקב בן סעידה	אליהו בן רחל	שמעון בן עיישה
יצחק בן רחל	גראן בת גואר	שלמה בן נבט							

"דע, שטיקך ההתחברות והדבקות בקב"ה הוא על ידי התפילה. כי התפילה היא השער שדרכו נכנסים להיכלו של מלכו של עולם" (רבי נחמן מברסלב)

ראשון	כ' תמוז	שני	כ"א תמוז	שלישי	כ"ב תמוז	רביעי	כ"ג תמוז	חמישי	כ"ד תמוז	שישי	כ"ה תמוז	שבת	כו' תמוז
פטירת הצדיקים: ר' מנחם מנדל אויערבך ר' אברהם חיים נאה ר' רפאל קאלימרו	פטירת הצדיקים: ר' אברהם מנחם נאה ר' רפאל קאלימרו	פטירת הצדיקים: ר' יהודה הכהן שאקו ר' שלמה שמאמא ר' אברהם מתתיהו פרידמן	פטירת הצדיקים: ר' שמואל אבן שוטיב ר' רפאל משה אלבז	פטירת הצדיקים: ר' יחזקאל קצנלבוין ר' משה קורנזבורו הרמ"ק הקדוש	פטירת הצדיקים: ר' יהושע ברדוגו	פטירת הצדיקים: ר' ארייה לייב שאנת אריה ר' מאיר מאפטא	פטירת הצדיקים: ר' שלמה גאנצפריד (קצור שו"ע)						

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

סיבבה ההשגחה העליונה שקביעותה של פרשת פנחס תהיה דווקא בעיצומם של ימי בין המצרים, כדי שנזכור את מעשהו של פינחס שדחה בכל תוקף את השלום המדומה של זמרי ורומם את מידת השלום האמיתי.

מנהג אבותינו בידינו לקרוא בכל מוצ"ש לפני ההבדלה את הפסוקים שבתחילת פרשתנו המדברים על פנחס "וידבר ה' אל משה לאמר, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל... לכן הנני נתן לו את בריתי שלום". וחוזרים על כך שלוש פעמים, קבלה בידינו שזו סגולה בדוקה לשלום בית אמיתי במשך כל השבוע..

ארץ ישראל הינה מתנה יקרה וחשובה שה' יתברך נתן לנו מרוב אהבתו אלינו. ומי שמואס במתנה זו ומשליך אותה אחר כתפיו, אינו אלא שוטה מוחלט. שהרי הגדרתו של שוטה היא: "המאבד כל מה שנותנים לו". (חגיגה ד,א). ונוסף על כך, הרי הוא גם מבזה את מי שנתן לו את המתנה, מלך מלכי המלכים הקב"ה ועונשו על כך יהיה רע ומר. כמדומה שהדברים ברורים כשמש בצהריים, ומדברים בעד עצמם, ואין צורך להוסיף להם ביאור. כל שנותן זה לפעול על פיהם, ובעזרת ה' יתברך יהיה אך טוב לישראל, ויתקיים בנו "וישבתם לבטח בארצכם, ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחיריך והשבתי חיה רעה מן הארץ, וחרב לא תעבור בארצכם ורדפתם את אויבכם ונפלו לפניכם לחרב" (ויקרא כו, ה-ז). אמן כן יהי רצון. (מתוך אמרי נועם, פרשת פינחס, מאמר ב').

אבל כל מי שלא הגיע למדרגה זו, אף שזכויותיו מרובים על עוונותיו, אפילו שיש לו תשעים ותשע אחוז זכויות, ורק אחוז אחד עוונות, אינו במעלת ומדרגת צדיק כלל, ואף על פי, שכולם אומרים עליו שהוא צדיק, על זה נאמר בגמרא (גדה ל' ע"ב) היה בעיניך כרשע. ושניהם צודקים, הם צודקים שהוא נראה צדיק, והוא צודק שהוא רשע, ולכן לא כדאי לאדם שיחיה בדמיונות.

זכרוני שבתקופה שהייתי בקרבתו של הבבא סאלי, בא יהודי אחד וביקש מהרב שיכתוב לו מכתב עבור עניין מסויים. הרב לא הסכים. גם כשהוא חזר וביקש שוב ושוב, הרב עמד בסירובו, הוא התחיל להסביר לרב שלא מדובר כאן באנשים פשוטים אלא באנשים שעושים הרבה מצוות, הרב שמע את דבריו, ואמר "נכון שאתם עושים הרבה מצוות, אבל גם עושים הרבה עבירות". הוא ראה שיש בחברה ההיא הרבה קשרים לא טובים של אישות, לכן אמר לו "כל עוד לא תסלקו את הנגע הזה, אני לא יכול לדבר איתכם כלל". אלו הן עיניו של הרב.

צדיק מגיע למדרגת צדיק, לא בגלל שהציבור אומרים עליו שהוא צדיק. הציבור לא יודע כלום, הציבור נסחף והציבור הוא כמו עדר של כבשים, אם יש להם ראש טוב, הם הולכים אחריו. וגם אם הראש רע הם הולכים אחריו, זה נקרא דעת קהל. לכן אדם צריך להיזהר לא להסחף אחר הציבור, הוא צריך לשקול מי זה הרב שלו, ולבדוק את הרב מאה פעמים אם הוא מתאים לו, ואחרי שהגיע למסקנה שהוא מתאים לו ימסור את נפשו על זה ויילך אחריו עד יום מותו. אפילו אם הרב טועה, יטעה כמו הרב שלו, כמו שאמרו חז"ל (בר"ה כ"ה ע"א) "אתם – אפילו שוגגין, אתם – אפילו מזידין, אתם – אפילו מוטעין. כתוב בגמרא (סוכה לב, ב) שרב אחא בריה דרבא היה מברך על הדס שוטה הואיל ונפיק מפומיה דרב כהנא. (שהדס כזה כשר) כלומר הואיל והרב שלו מברך עליו אין לו טענות. (בצור ירום חלק א' פרק א', עמ' 182-181).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

היה פעם איש נעיר וקמצן שלא היה נוהג לתת צדקות. והאיש העשיר והקמצן היה גר בארצות הברית. הוא פעם אחת הובא לבבא סאלי על ידי חברו. חברו הציע לו לתת לבבא סאלי 300 דולר תרומה. העשיר היה מוכן לתת רק 50 דולר בלבד. השניים התווכחו ביניהם ליד השולחן ברמזים באצבעותיהם מבלי שאיש יראה. הבבא סאלי שראה זאת, ולא שמע על מה הם מוותרים, נתן לעשיר לשתות כוס מלאה בערק על זה שדיבר באמצע הסעודת קודש. העשיר שראה שהבבא סאלי מכבדו בכוס ערק, רמז לחברו שהוא מוכן לתת לבבא סאלי 100 דולר. הבבא סאלי לא ידע כלום מהעניין, ומזג לעשיר עוד כוס ערק, כקנס על זה שדיבר שוב. ואז העשיר ראה זאת ככבוד גדול כי חשב שמכבדים אותו, ורמז לחברו שהוא מוכן לתת 200 דולר. הבבא סאלי שוב פעם מזג לו כוס כקנס על דיבורו והעשיר רמז לחברו לאחר הכוס השלישית שהוא מוכן לתת 300 דולר לבבא סאלי. ואז חברו אמר לו אם כבר אתה נותן לו 300 דולר תיתן לו כמניין שד"י 314 דולר. העשיר הסכים. הבבא סאלי קיבל ממנו את הכסף, לכאורה היתה זאת השתייה המהנה שגרמה לעשיר לתת את הכסף. אך לאחר זמן כולם ראו איך הבבא סאלי פתח את ליבו של הקמצן ומאז אותה סעודה התחיל העשיר הקמצן לתרום תרומות נכבדות.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

סיפר רבי נתן מברסלב, לפני שהתקרבותי לרבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב, כמעט והתרחקתי לגמרי מלימוד התורה הקדושה. משום שרציתי להיות מן המתמידים היושבים תדיר בבית המדרש והוגים בהתמדה בתורה הקדושה. אלא שבגלל כך לפעמים הייתי מגיע לבית המדרש והתחלתי ללמוד מעט והיתה לי מניעה ללמוד, והייתי מוכרח ללכת, ודבר זה גרם לי ייאוש וחלישות הדעת והרחיק אותי מהרצון להתמיד בתורה. וכן היה כמה פעמים ודחיתי כל יום את הלימוד עד שלבסוף מרוב ייאוש נעשתי לבטלן. אך לאחר שהתקרבותי לרבי נחמן, אמר לי "מעט הוא גם כן טוב." כשבאתי לבית המדרש אחר כך, וראיתי שאיני יכול ללמוד הרבה, נזכרתי בדברי רבינו, ואמרת לעצמי, אלמד מעט, ואחר כך עוד מעט, ומעט ועוד מעט ולבסוף נעשתי מתמיד גדול בלימוד התורה. (שיח שרפי קודש א-תרצז).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

בבית מדרשו של רבי ברוך ממז'בוז', נכדו של הבעל שם טוב, היה חסיד אחד שביקש ללמוד תורה ודרך חסידות מרבי ברוך. פעם אחת, בעת ששבו למז'בוז', הרהר אותו חסיד: "הנה נוכחתי לראות כמה נפלאים מעשיו של רבי ברוך. איני מבין מה ההבדל בין כוחו של הבעל שם טוב לכוחו של נכדו – רבי ברוך, מדוע כולם מהללים את הבעל שם טוב ואת רבי ברוך פחות?" תוך כדי דיבורו, התקרבה העגלה אל העיר, ואותו החסיד נזקק לנקביו. הוא נכנס אל תוך היער הסמוך, לעשות את צרכיו בצנעה. כשהתרחק החסיד, הורה ר' ברוך לעגלון להמשיך ולא להמתין לו שישבו. כאשר חזר החסיד מן היער ראה שנותר לבדו. החל החסיד ללכת ברגליו אל העיר. בעוד הוא הולך החל לרדת גשם, עד שכל בגדיו נרטבו. הוא חיפש מחסה מפני הגשם, לפתע ראה בית וביקש להיכנס אליו. בבית היה אדם זקן ששקע בלימוד גמרא. פסק הזקן מלימודו, וניגש אל החסיד הצעיר, ובירך אותו בברכת שלום ושאלו למעשיו ולמקום מגוריו. "ממז'בוז' אני, וחסידו של רבי ברוך ממז'בוז'", השיב החסיד. "איני מכיר את רבי ברוך, וגם את שמו לא שמעתי מעולם", אמר הזקן. "הרי הוא נכדו של הבעל שם טוב" השיב החסיד. "הו... את הבעל שם טוב הכרתי היטב" אמר הזקן, שב ואספר לך סיפור על כוחו. וכך סיפר הזקן לאותו חסיד: "כשהגיע הבעל שם טוב למז'בוז' לקבוע בה את מקום מגוריו, אט אט התפרסם שמו והרבו לספר בשבחו. אבל אני לא עסקתי בכך כי הייתי מתמיד גדול בתורה ולא רציתי להפסיק מלימודי. פעם אחת, היה חום גדול מאוד, והתקשיתי להתרכז בלימוד. קמתי ויצאתי החוצה לשאוף אוויר צח. בעודי שקוע בהרהורים, הולכיני רגלי מבלי לשים לב אל ביתו של הבעל שם טוב. אמרתי לעצמי: "עתה, שאני כבר פה, מוטב שאכנס ואראה מה טיבו של האיש שכולם מושכים...". נכנסתי פנימה, ומה נדהמתי לראות את הבעל שם טוב יושב, וסביבו אנשים השופכים לפניו את מר ליבם, והוא מתייחס בסבלנות לכולם. אמרתי לעצמי: "כיצד ייתכן שאדם גדול כזה בשעה זו של מוצאי שבת, ראוי שיעסוק בתיקון חצות ובלימוד תורה ולא בשיחות עם אנשים...". המשכתי בדרכי, עד שהגעתי אל בית המדרש של הבעל שם טוב. נכנסתי פנימה וראיתי איש אחד עומד לפני התיבה ומתפלל את תיקון חצות. את המילים הוציא האיש מעומק לבו, ומתוך שיצאו הדברים מקרב לב, ביקשתי לראות מיהו האיש. הסתכלתי בפניו, והנה זהו הבעל שם טוב. והרי לפני רגע ראיתי אותו בביתו. כיצד זה ייתכן? רצתי אל ביתו שוב ומצאתי יושב ועוסק בענייני האנשים כמקודם. לא האמנתי למראה עיני ורצתי שוב לבית המדרש, והנה הוא עומד הוא שם ומתפלל בהתרגשות ובבכי. כך רצתי הנה והנה, הלוך ושוב: מביתו לבית מדרשו, ומבית מדרשו אל ביתו. ומצאתי בשניהם. אז נוכחתי לדעת מה רבה גדולתו של הצדיק, ולא בכדי זכה לכינוי 'בעל שם טוב'. "אחר כך המשיך הזקן וסיפר: "לאחר זמן אירע לי מקרה מצער מאוד: בכל עת שהייתי אומר בשעת התפילה את הפסוק 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד' הייתי רואה צורת צלב מול עיניי. מובן שהצטערתי מאוד על כך וניסיתי בכל דרך להיפטר מהמראה הזה, אך ככל שהרביתי בתפילות, בסיוגופים ובצומות, לא סרה הצורה הטמאה מנגד עיניי. לבסוף הלכתי אל הבעל שם טוב, וסיפרתי לו. אמר לי הבעל שם טוב: "עליך לקבל על עצמך צום רצוף במשך שבוע שלם, משבת אחת ועד לשבת שאחריה. אז תוכל להיפטר מן המראה הטמא". וכך קיבלתי עליי לעשות. במוצאי השבת לא אכלתי דבר, אך למחרת, בבוקרו של יום ראשון, מיד כשקמתי משנתי, חשתי תאוה עצומה לאכול. רעבוני היה חזק כל כך, עד שחשבתי כי אמות מרוב רעב. ובכל זאת גמלה החלטה בליבי להמשיך לצום. ומיד כשהחלטתי זאת, שכח רעבוני ויכולתי להמשיך בתענית. וכך אירע בכל שאר הימים: בבוקר היה הרעב גובר מאוד עד שהייתי צריך למסור את נפשי על כך, ומיד אחר כך היה הרעב מסתלק ממני. כשהסתיים השבוע, ישבתי וסעודתי את סעודת השבת. באותו הרגע הסתלק ממני אותו דמיון רע ולא שב להטרידני. בכך שבת וראיתי עד כמה גדול כוחו של הבעל שם טוב. כשסיים הזקן את סיפורו, הבין אותו חסיד כי לא לחינם השאירו רבו ביער, כדי שילמד וידע להעריך את כוחו של הבעל שם טוב....

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

ועל כן נסמך לזה "שויתי ה' לנגדי תמיד וכו'", דהינו לדעת שמלא כל הארץ כבודו, כי הא בהא תליא כנ"ל. כי עיקר ההתעוררות השחר הוא בשביל תיקון התפילה, כדי לזכות להתפלל בשחרית בכוונה גדולה בלב שלם, כי על ידי התעוררות השחר שעוסקין אז בתורה ועבודה על ידי זה נפתחין שבילי השכל וזוכין לבטל הקושיות והאפיקורוסיות. ואז זוכין, לדעת שלם "שמלא כל הארץ כבודו" שהוא בחינת התעוררות השחר כנ"ל. נמצא, שקימת חצות מסוגלת לתפילה בכוונה וכן מובן בכוונות האר"י ז"ל, שקימת חצות היא תיקון והכנה לתפילה, עד כאן.

"זוכה להיות מתלמידיו של אברהם אבינו ע"ה" – איתא, בתלמוד בבלי מסכת ברכות, (ו' עמ' ב), אמר רבי חלבו אמר רב הונא: כל הקובע מקום לתפילתו, אלהי אברהם בעזרו. ופירש בספר דברי חיזוק (פרשת לך לך) שעניין הקובע מקום לתפילתו, היינו שזה תופס אצלו מקום, זה תופס אצלו את כל הראש, איך תיראה תחילת היום שלו ואיך תיראה השחרית וההכנה לשחרית והעבודה שאחרי השחרית. זהו הקובע מקום לתפילתו, זה תופס אצלו מקום חזק ועל ידי זה הוא ניהיה מתלמידיו של אברהם אבינו ע"ה. (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 82-83).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

אנחנו לא מבינים עד כמה העוון של הבכיינות הוא נורא, שגורם לחילול ה' ומעכב את התגלות מלכות ה'. זו ממש קליפת עמלק שמסתירה את מלכות ה', שעל זה ה' יתברך מצווה לזכור את מעשה עמלק, עד שימחה זכר עמלק מתחת השמיים. ואומר "כי יד על כס יא מלחמה לה' בעמלק מדור דדור". ולמדו חז"ל ממה שהמילה "כסא" כתובה בחיסרון האות א' (כס) ושם היה גם הוא כתוב בחיסרון האותיות ו' י', (יה) זה בא ללמדנו שאין כסאו של ה' שלם ואין שמו של ה' שלם עד שימחה זכר עמלק.

כל יהודי היה שמח מאוד למצוא את עמלק ולמחות את שמו ושיהיה כסאו ושמו של הבורא שלם. אבל צריכים לדעת שהפירוש המעשי למחית עמלק הוא למחות את כפיות הטובה אצלנו בלב, ומה שנאמר שאין שמו וכסאו של ה' שלם, פירושו שעם ישראל לא יצאו ממידת הבכיינות לא יהיה כסאו ומלכותו ושמו של ה' שלמים. (מתוך שעריו בתורה, עמ' 35).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

הבן איש חי הקדוש, שואל שאלה חזקה על פרשת השבוע. אם פנחס דקר את זמרי ואת כזבי בת צור איך זה שהוא לא נטמא מטומאת המת? והרי הוא כהן, ועוד אפשר לשאול הרי נאמר "ושם איש ישראל המכה אשר הכה את המדינית" והיה מספיק להגיד אשר הכה את המדינית ולמה כפל הלשון, "המכה אשר הכה את המדינית" ואפשר לתרץ את שתי השאלות על פי המשל הבא. משל לגנב אחד שמצא באיזה בית כותנת. שקל הגנב בדעתו כיצד יכול לגנוב את הכותנת החוצה מבלי שבחויץ יראו שהוא גונב? הוא הוריד את בגדיו, בא ללבוש את הכותנת עליו ועל הכותנת את הבגדים שלו. אך למרבה צער, בעל הבית נכנס ותפס אותו בלי בגדים בדיוק שבא ללבוש את הכותנת. מה עשה בעל הבית? קרא מהר למשטרה. השוטרים לא ריחמו על הגנב והובילו אותו ברחוב כאשר הוא בלי בגדים בוש ונכלם. לא מספיק שקיבל עונש, הוא גם התבזה ברחוב. כך גם אפשר לפרש את עונשו של זמרי, הקדוש ברוך הוא עשה נס, שזמרי לא ימות ישר מהדקירה של פנחס, אלא פנחס הלך עימו בכל המחנה כאשר הוא דקור ברומח, וה' עשה שהוא לא ימות גם כדי שפנחס לא יטמא בטומאת המת. וגם כדי שזמרי יקבל עונש כפול, גם ימות וגם יתבזה לעיני כל ישראל. "ושם איש ישראל המכה אשר הכה את המדינית" גם לשון הכה מלשון עבר, וגם לשון מכה בלשון הווה, שכרגע הוא חי ורואה ומתבייש וכך גם פנחס לא נטמא מטומאת המת.

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

■ נער שהיה רגיל לכתוב ולעשות מעשיו ביד ימין, כדרך כל אדם, ואחר כך הרגיל עצמו לכתוב בשמאל, יניח התפילין בשמאל כדרך כל אדם, שהואיל ולא היה איטר משנולד, אלא רק הרגיל עצמו לאחר מכן, אין עליו דין איטר. (יבי"א ח/ב ח/אה"ע כ, ב-ו).
 ■ חולה שידו הימנית משותקת לגמרי, חייב להניח תפילין של יד בברכה על ידו השמאלית, על ידי אחרים, ואפילו על ידי אשתו ובנותיו שפיר דמי. (יבי"א ח/ט ז).
 ■ תפילין של ראש, צריך להניח במקום שערות הראש, ואסור שיהיה אפילו חלק קטן מאוד מהתפילין על המצח, אלא כולן יהיו מונחות במקום השיער, ומכוונות בין העיניים. וגם מי שנשרו שיערות ראשו, ידקדק מאוד בזה, שיניח אותן במקום שהיו לו שיערות ראשו. ודורשי רשומות אמרו דרך רמז, אין מניחין תפילין אלא "בשבת". ופירש הגאון רבי עקיבא איגר, שהוא ראשי תיבות: במקום שיער במקום תפוח. התפילין של ראש במקום שער, התפילין של יד במקום תפוח שבזרוע. ומצווה להוכיח את אלה שאינם מדקדקים בכך. והתפילין של ראש שלהם יורדות על המצח והמזהיר והנזהר ירבה שלומם כנהר.. (יחו"ד ח/ה ג - ח/א ג, כ-כא).
 ■ מי שהיה מניח תפילין של ראש ע למצחו מחוסר ידיעה, והוא מהנהוגים לברך על תפילין של ראש, וכעת נודע לו הדין, נראה שאין צריך כפרה כיוון שהיה שוגג בדבר. (חזו"ע עמ' כ').

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

לפני כמאה שנה גר בירושלים צדיק גדול, חסידא קדישא ופרישא, המקובל האלקי רבי יום טוב ידיד הלוי. הוא הגיע לירושלים מארם צובא, הלא היא העיר חאלב שבסוריה. אשתו הצדקת - רחל היתה נכדתו של סבא דמשפטים - רבי מרדכי חיים לבטון, מגדולי חכמי ארם צובא. רבי יום טוב, היה איש קדוש וטהור, שקוע כולו בתורה, בתפילה ובקבלה. היה הראשון שהדפיס את הסידור עם כוונות האר"י ז"ל. מזלו לא שפר עליו, הוא חי עם משפחתו חיי דוחק ודלות. חלק מבניו נפטרו בצעירותם בחיי אביהם. בתקופת מלחמת העולם הראשונה תנאי החיים החמירו, העוני והרעב התגברו. אשתו הצדקנית הלכה לעולמה. פטירתה היתה בצורה פלאית: היא רחצה וסכה את עצמה, ביקשה להכין לה את התכריכים, ובעודה קוראת קריאת שמע יצאה נשמתה לחיי העולם הבא. שכנו ורעו של רבי יום טוב, היה האדמו"ר הצדיק - רבי מרדכי טברסקי זצ"ל מרחמסטריוקה, המכונה "רבי מוטלה". פנה רבי יום טוב לרבי מרדכי ותינה בפניו את צערו. יעץ לו רבי מרדכי "הרי יש לך תלמידים בחאלב, עיר הולדתך, סע לארם צובא, וביקש את עזרתם של תלמידך.. הפטיר הצדיק "אל תדאג יהיו לך שבע שנים טובות". רבי יום טוב קיים את עצתו של הצדיק, הוא נסע לחאלב, פרנסי העיר קידמו את פניו בכבוד מלכים ושמחו לבואו. אמרו לו "אנו מבקשים מהרב שישאר איתנו, אנו זקוקים לכבוד תורתו". אף שבתחילה תכנן ביקור קצר בעיר הולדתו, נענה רבי יום טוב להפצרותיהם של בני המקום, ונשאר בחאלב והרביץ בה תורה. אך מה היה סופו של רבי יום טוב? את זה נגלה בשבוע הבא.. (מתוך משכני אחרון, במדבר, עמ' מב-מג).

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה	מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא בן נאוה	בת חן בת עירית
אלעזר בן כוכבה	בר ושרית ישראל
נדב בן מלי	אליעד אליהו בן אריאלה

העלון מוקדש לרפואת:

צ'צ'אן בן ביסקה
 חזלה בת חביבה
 דביר בן גאולה
 ראובן בן חנה
 זהבית בת חנה